

Come back

egy különleges estén a parancsnok, szélcsend van, a legénységi szálláson a matrózainak játszik citerán. az ott az árbockosárban, esetleg, ebből semmit sem hall. egészen egyedül van a figyelmével.

Vademecum *Kevinnek & Jacobnak*

tagadja, pedig délelőtt van. ezek voltak a legnehezebb napok. idáig sok elavult lépcsőfok vezet (a mozgás átvitele igaz örökletes).
a tüdőből kifutó gömbölyű lélegzet: expanzió.
gyarmatosít domború szeleteket a térből. vastag verejték a királyszobor jogarán (s homlokunkon mint hagyatékon).
a zászlórúd tűhegyes csúcsáról cseppek gördülnek.
járásunkat apró részletekre osztjuk a kasmír szőnyegen, közérzetekkel szakítva meg, hat, nyolcas fűrtökben állunk achátszürke teáskannánk körül átfogalmazott tanulságok patikamérlegén.
de mi ez a következetes play back a mozdulataim helyén, hogy mindez visszajátszható újra,
J. ingerküszöbén állva *egy* ajtó előtt?

ami kezdődik, megritkul majd, közben. lefullad,
mint a betűk fölötti térből az ékezet, idegen nyelveken.
hűlt hely fehér szele. napsárga ytong téglák a kertben.
az ilyen mélységből felbukót elveti a felszín, keskeny-
vágányú vonatra szál, *egy* vasárnap délután, a kidolgozatlan
serdülő férfi, akiben mellékhatások nélkül regenerálódnak
bizonyos viszonyok. a két szemöldökcsík önfeledten
összezár, célszerű apszis a homlokon. a vöröskeresztes
mikrobusz és íriszének pikáns disszonanciája.
J. mozdulatlansága provokatív ekkor.
mintha elhatárolódásra várna. a pláza
csillagalaprajzából kinő a liget két ideges ostorfája –
igaz, mindez csak egy kanyar volt, páli fordulat.

a lehetséges ártér stigmája a csónakház emelkedő
kúpja. derékig kitakarja a liget keskeny koszorúja
a hidroglobuszok láncát. mindez egy iPod érintő-
képernyőjén, s mi szemünkön mint védjegyen át
nézzük. arcunk, akár egy tömegsír ültetésrendje
(vagy egy hitvita költségvetése): elfogult.
a Céh íjászcsoportja ellenőrzi a zónát. a hírre, mint
aki kissé odaégett, úgy mozog a nyelvünk. telítődik,
akár egy évekig használt, mosatlan törülköző
sebtartalma, víruskészlete, vagy a fagyos téli éjjel
teáskannában feledt pickwick tömény teste,
ami törhető, konkrét, elfogult szeletekre.
most még ennél is – fogainkon az elszíneződés,
korcs ónix kövek – de félünk, hogy öreg, hogy sziszeg,
s hogy kígyófejben végződik a korlát –
úgyszólván híd voltam kettejük között.

■ **Korpa Tamás** (Szendrő, 1987): költő, irodalomkritikus, szerkesztő (*Új Hegy-
vidék, Szkhion*). A Debreceni Egyetem a Hatvani István Szakkollégium
hallgatója, az Alföld Stúdió és a József Attila Kör tagja